

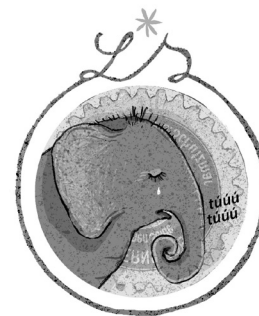
„Je nešťastný,“ zamrmlala Lili.

„Čo? Šankar?“ spýtal sa Filip užasnuto. „Ako si na to prišla?“

„Ja...“ No Lili to nedokázala vysvetliť. Vedela, že aj keď tam lev stál so vztýčenou hlavou a hrdým držaním tela, vôbec sa nemal dobre. Okrem toho bolo nezvyčajné, že si ju vôbec nevšimol, hoci ju musel vidieť a počuť jej hlas. „Môžem sa s ním niekedy porozprávať?“

„Jasné,“ odvetil Filip. „No teraz by sme sa mali čo najrýchlejšie pripojiť ku generálke Šutríkovej... ehm... chcel som povedať... k pani riaditeľke.“

Lili odtrhla zrak od Šankarovho zjavu a bežala s Filipom k sloniemu pavilónu, pri ktorom už stála pani Kamenárová a Táňa.

Zapchatý slon

„Neflákame sa!“ napomenula pani Kamenárová Filipa a Lili, ktorí došli zadychčaní k sloniemu pavilónu.

„Lili!“ zatrúbila Marta radostne. Sivá obryňa sa ponáhľala k zábrane na okraji výbehu – k nízkemu múriku pred hlbokou priekopou – a vystrčila na pozdrav svoj chobot. Priekopa však bola taká široká, že dievča naň nedosiahlo.

„Ideme dnu,“ nariadila riaditeľka a Lili, Filip a Táňa ju nasledovali cez dvere do rozľahlého slonieho výbehu.

Marta im kráčala naproti veľkými hojdavý-

mi krokmi a Lili ju priateľsky poškrabkala po chobote. „Ahoj, Marta. Kde je Branko?“

„Nie je mu dobre. Od večera stojí v kúte a civie pred seba,“ odvetila zarmútene. „Od kŕmenia celkom stíchol. Robím si oňho starosti.“

Lili zbadala Branka v kúte. Malý slon, ktorý nebol oveľa vyšší ako ona, tam stál nehybne so sklonenou hlavou.

„Branko, čo je s tebou?“ spýtala sa a podišla k nemu. No sloník neodpovedal. Síce sa na ňu pozrel, ale z jeho chobota nevyšiel žiaden zvuk.

„Čo povedala Marta?“ spýtala sa pani Kamenárová, keďže, samozrejme, nerozumela, o čom sa ony dve rozprávali.

„Branko sa správa od včerajšieho večerného kŕmenia čudne,“ preložila Lili.

„Filip, včera ste kŕmili slony predsa vy s Táňou, všakže? Čo bolo na večeru? Dali ste im niečo, čo už nebolo dobré?“ Riaditeľka sa prísne zahľadela na Filipa.

No on sa nenechal zastrašiť. „Iba zemiaky a repu, všetko čerstvé.“

Lili sa opäť obrátila na Martu. „Nevšimla si si niečo nezvyčajné?“

Slonica premýšľala. „Hej, stalo sa niečo nezvyčajné! Branko sa hral s blikajúcou vecou.“

Dievča sa snažilo čo najlepšie preložiť riaditeľke, Filipovi a Táni, čo Marta povedala.

„Čo tým myslíš?“ spýtal sa Filip bezradne. „Veď pri kŕmení nepoužívame nič blikajúce.“

„Hm...“ ozvala sa riaditeľka, prekrížila si ruky za chrbtom a začala sa prechádzať hore-dolu. „Takže nejaká blikajúca vec,“ mrmľala. „Blikajúca vec, hmmm...“

Táňa si odkašľala a zdvihla ruku.

Pani Kamenárová zastala. „Máš nápad?“

„Nie, ehm, len mám ešte prácu inde.“ Hlavou neurčito ukázala smerom k východu.

„Nezmysel!“ Pri prenikavom hlase riaditeľky sa všetci strhli. „Teraz budeme spoločne premýšľať, čo môže byť tá blikajúca vec.“

„Pravdaže, pani riaditeľka,“ odvetila Táňa, hoci sa zjavne cítila nepríjemne.

„Momentík,“ prihlásil sa k slovu opäť Filip. „Veď tebe sa stratil mobil...“

Táňa zbledla ako stena.

Pani Kamenárová sa na ňu pozrela so zvráteným obočím. „Nestratila si ho náhodou tu?“

„Ja...“

„To musí byť tá blikajúca vec!“ Riaditeľka lusкла prstami. „Tvoj mobil je strieborný a bliká, Táňa. Preboha, Branko asi zhltoľ mobil!“

„Marta,“ obrátila sa Lili znova na slonicu. „Čo robil sloník s tou blikajúcou vecou?“

„Povedala som mu, že ju má vyhodiť. Také čosi môže byť nebezpečné. Z ľudského haraburdia sú tie najmenšie veci vždy najnebezpečnejšie.“ Marta sa chobotom poškrabala po hlave. „Tá vec vypadla z vrečka tamtej človečej samičky.“ Jej chobot ukazoval na Táňu, ktorá ustúpila pár krokov dozadu.

„Čo vraví?“ opýtala sa prestrašene.

Lili to preložila.

„Takže tak to bolo! Nevšimla si si, že ti z vrečka vypadol mobil, Táňa?“ chcela vedieť riaditeľka.

„Nuž, ehm... áno,“ odvetila Táňa. „No ten slon, teda sloník, sa s ním hral a bol celý nadšený. Nechcel ho vrátiť.“

„Prečo si nezavolala skúsenejšieho ošetrovateľa?“ spýtala sa pani Kamenárová ľadovým hlasom. „Aj Filip tu bol, či nie? Veď ste slony krmili spolu.“

„Hej, ale... nechcela som mať nepríjemnosti.“ Táňa si zahryzla do spodnej pery. Očividne jej nechtiac vyklázla pravda.

Riaditeľkine oči sa zúžili. „Človek nebude mať nepríjemnosti, keď mu niečo nedopatrením vypadne z vrečka. Do nich sa dostane až potom, keď nepovie pravdu!“ zasyčala pani Kamenárová. „To bude mať následky, Táňa!“ Opäť si prekrížila ruky za chrbtom. „No Branko je teraz dôležitejší. Filip, zavolaj doktora Kovácsa, nech sa naňho pozrie. Ak mobil naozaj prehltol, s najväčšou pravdepodobnosťou ho bude treba operovať.“

Filip vytiahol z vrečka mobil. Práve sa chystal zavolať veterinárovi zoo, no zaváhal. „Čo keby som skúsil zavolať na Tánin mobil? Možno sa tu niekde povaluje a ak áno, budeme počuť zvonenie.“

„Veľmi dobrý nápad, Filip Sedláček!“ zvolala riaditeľka. „Volaj!“

Vytočil jej číslo a všetci napäto zadržali dych. Jediné, čo zrazu začuli, bolo kvákanie žaby.

„Aj vy to počujete?“ opýtala sa pani Kamenárová a naklonila hlavu nabok. „Niekde v sloňom pavilóne je žaba.“

Lili kvákanie rozčuľovalo, a tak sa obzerala po žabe. Pritom si všimla, že Branko energicky kýva hlavou sem a tam.

„Čo vraví žaba?“ spýtala sa riaditeľka.

Lili bola zmätená. „Hovorí... kvák.“

„Kvák? Žartuješ? Vari jej nerozumieš?“

Vtom sloník zakričal: „To štekli!“ Jeho trúbenie znelo, akoby mal hroznú nádchu.

„Myslím si, že Brankovi zostalo trčať v chobote niečo, čo ho štekli,“ vysvetlila Lili ostatným.

Prudko kýval hlavou, ako keby chcel odhnať muchu.

„Zdá sa, že mu v ňom uviazla tá žaba,“ skonštatoval Filip a zrušil spojenie s Tániným mobilom. Vtom prestalo aj kvákanie.

„Pozoruhodné,“ poznamenala pani Kamenárová a prechádzala pohľadom sem a tam medzi Filipovým mobilom a Brankovým chobotom.

„Teda, to by mohlo... teda možno...“ jachtala Táňa s popolavou tvárou. „Teda, to kvákanie by možno mohlo byť moje nové zvonenie – *Veselá žaba*.“

„Tvoj mobil zvoní ako žaba? Prečo si to ne-

povedala hneď?“ Riaditeľka kriticky skrivila kútiky úst.

„Myslela som si...“ začala Táňa, no pani Kamenárová ju prerušila: „Preto Liliana tej žabe nerozumela! Nie je to ozajstné kvákanie, iba elektronické.“

Lili pohľadila Branka po chobote. „Tú blikajúcu vec máš zaseknutú tu dnu, však?“

„Chej,“ zajačal Branko. „Ale nepofedz to mojej mame! Inak ša na mňa bude chnevať. Pofedala mi, že ša s tým nemám chrať.“

„Bolí ťa to?“

„Nie, ale nemôšem dopre tlúbiť alebo ješť.“ Lili malému slonovi takmer nerozumela. „Pláve to chrozne štechlilo.“

Mobil pri zvonení určite vibruje, preblesklo Lili hlavou. Aj mobil jej mamy vždy vibruje, keď niekto volá. Vtom dostala nápad. Preložila ostatným, čo práve Branko povedal. „Filip, mobil určite vibruje. Keď ešte raz zavolaš Táni a necháš ho dlho kvákať, eh, zvoníť, potom si možno Branko bude musieť kýchnuť a mobil vyjde von!“

„Skvelý nápad!“ Filip ešte raz vytočil Tániho číslo a žaba znova zakvákala.